

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 421/2016
20.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката М.Ј., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.22/16 од 02.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 20. априла 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М. – адвоката М.Ј., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.22/16 од 02.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К бр.39/14 од 05.10.2015. године, окривљени Д.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство из члана 113. КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за наведена кривична дела, и то за кривично дело из члана 113. КЗ казна затвора у трајању од 14 година, а за кривично дело из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци и новчана казна у одређеном износу од 100.000,00 динара као споредна казна, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 14 година и 4 месеца и новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара као споредну казну, коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења. Истовремено је одређено да у случају да се новчана казна не може ни принудно извршити, суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Истом пресудом, на основу члана 63. КЗ, окривљеном је у изречену казну затвора урачунато време проведено у притвору од 25.07.2014. године, па надаље.

Истовремено, окривљени је обавезан да суду на име паушалног износа плати 6.000,00 динара, те да оштећеном Ж.Ф. плати трошкове кривичног поступка у износу од 229.500,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења, као и трошкове кривичног поступка чија ће висина бити накнадно одређена посебним решењем.

На основу члана 87. став 1. и 3. и члана 348. став 6. КЗ, према окривљеном је изречена и мера безбедности одузимање предмета, и то ловачке пушке тзв. кратеж којој су скраћене цев и кундак, марке „...“ модел ..., фабричког број ..., калибра ... и муниција.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.22/16 од 02.02.2016. године, делимичним усвајањем жалби браниоца окривљеног Д.М., пресуда Вишег суда у Ужицу К бр.39/14 од 05.10.2015. године преиначена је само у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеном Д.М. за кривично дело убиства из члана 113. КЗ утврђена казна затвора у трајању од 12 година, након чега је Апелациони суд у Крагујевцу задржавајући као правилно утврђену казну затвора у трајању од 6 месеци и новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара као споредну за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ, окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 12 година и 4 месеца, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 25.07.2014. године, те на новчану казну у одређеном износу од 100.000,0 динара као споредну казну, коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, с тим што је ње истовремено одређено да у случају да се новчана казна не може ни принудно извршити, суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног Д.М. одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Бранилац окривљеног Д.М. – адвокат М.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости само против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.22/16 од 02.02.2016. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет због повреде закона из члана 439. тач. 1, 2. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд донесе пресуду којом ће усвојити захтев за заштиту законитости и укинути пресуду Апелационог суда у Крагујевцу а предмет вратити том суду на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је у седници већа, одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1.) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац у захтеву као разлог подношења само формално означава повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези става 2. ЗКП, наводећи при томе да је правноснажном одлуком и у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон по питању урачунљивости окривљеног и по питању постојања нужне одбране односно прекорачења исте, те по питању постојања кривичног дела, указујући да се у конкретном случају не може говорити о убиству са директним умишљајем, већ се евентуално може говорити или о нехатном убиству или о нужној одбрани, или прекорачењу исте, а што би представљало повреду закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном и браниоцу. Међутим, с тим у вези, у образложењу захтева бранилац наводи да из изведених доказа, а посебно из изјава одређених сведока и одбране окривљеног, као и ДНК анализе, произилази да је покојни оштећени ухватио кратеж, којом приликом је дошло до гурања, отимања и опаљења, те да је окривљени оштећеног хтео само да заплаши, а не и да га лиши живота, као и да није на несумњив начин утврђено у ком моменту је критичном приликом дошло до опаљења из оружја – да ли у тренутку када се оштећени приближавао окривљеном или у тренутку када је дошло до отимања окривљеног и оштећеног око оружја, а у којој ситуацији је суд морао да поступи у смислу начела „у сумњи у корист окривљеног“, те дакле указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Како из изнетих навода јасно произилази да се нижестепена пресуда суштински побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представља разлог због које је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, а због повреде закона, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује се и на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, у вези са чланом 54. КЗ, истицањем да је у конкретном случају „одлука суда о казни за кривично дело убиства погрешна“, обзиром да суд приликом одмеравања казне није ценио све околности (олакшавајуће и отежавајуће) у смислу члана 54. КЗ, и поред тога што на страни окривљеног постоји низ олакшавајућих околности (степен кривице окривљеног,

побуде због којих је дошло до извршења дела, став самог окривљеног према делу и жртви, као и друге околности везане за личност окривљеног).

По оцени овога суда, изложеним наводима захтева суштински се оспоравају чињенице и околности које би у конкретном случају евентуално биле од утицаја на одлуку о висини кривичне санкције, те се дакле, указује на разлоге због којих сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и браниоцима окривљених, а због повреде закона.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, те да се суштински указује на недозвољене разлоге за подношења овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Д.М. одбацио као недозвољен, на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**